

עפ"ת 55354/08-15 - תאמר חנא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

19 בנובמבר 2015

עפ"ת 55354-08-15 חנא נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת רונית בש
המערער	תאמר חנא
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק הדין (הכרעת הדין מיום 2.7.15 וגזר הדין מיום 16.7.15 - להלן: בהתאמה: "הכרעת הדין" ו"גזר הדין"), אשר ניתן בתיק ת"ד 4133-06-12 על ידי כבוד השופטת כרמית פאר גינת בבימ"ש השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא"). המערער הורשע בפני בימ"ש קמא, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות, כדלקמן: עבירה של נהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") וסעיף 38(2) ו-3(3) לפקודת התעבורה, עבירה של התנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה לגוף, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה") ובעבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, עבירה על תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה. כמו כן, המערער זוכה מעבירה של אי מתן זכות קדימה לרכב בפנייה שמאלה, עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה. בית משפט קמא השית על המערער בגזר הדין פסילה למשך 3 חודשים על תנאי ל-3 שנים, 30 ימי פסילה בפועל וקנס בסך 1500 ₪. יובהר, כי בדיון בפניי היום חזר בו המערער מערעורו על הרשעתו בעבירות שעניינן, כאמור, נהיגה רשלנית והתנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה לגוף וביקש לזכותו אך מהעבירה שעניינה נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף. עוד ביקש המערער להקל בדינו ולבטל את עונש הפסילה בפועל, שהושת עליו בגזר הדין.

2. בעובדות כתב האישום בפני בית משפט קמא נטען, כדלקמן: המערער נהג ביום 21.1.12 בשעה 12:03, לערך, ברכב פרטי מסוג פיג'ו ברח' הגפן בחיפה לכיוון צומת שמצטלב עם רחוב סטלה מאריס והגיע סמוך לבית מספר 58. מאחורי רכבו של המערער נסע רכב פרטי מסוג מיצובישי, נהוג ע"י לוטפי בסטוני (להלן: "בסטוני"), שנסע ישר בכיוון נסיעתו. המערער נהג רכבו ברשלנות בכך שלא הבחין, ללא סיבה סבירה, ברכבו של בסטוני, החל לבצע פנייה שמאלה, תוך שהוא חוצה קן הפרדה רצוף, חסם את דרכו של בסטוני ושני הרכבים התנגשו. כתוצאה מהתאונה הנ"ל, נחבלו שני הנהגים בגופם, כאשר למערער נגרמו שברים שונים בגופו וכן ניזוקו שני הרכבים, כאשר לרכבו של המערער נגרם נזק הרסני.

הכרעת הדין

3. בפתח הכרעת הדין ציין בית משפט קמא את גרסת המערער, לפיה נסע ברכבו, כאשר בשלב מסוים התכוון לפנות שמאלה מנתיב הנסיעה לחניון (עמ' 19 לפרוטוקול, שורה 10), במקום שבו היה קו הפרדה מקווקוו ("קו לבן מקוטע", שם, בשורה 15). המערער טען כי בסטוני, למעשה "רדף אחריו" (שם, שורה 12), ועל כן התנגש בו, זאת בגין אשמתו של בסטוני.

4. עוד עולה מהכרעת הדין עדותו של הנהג הנוסף- בסטוני. לדבריו, באותו יום נסע על מנת להעביר את רכבו מבחן רישוי (טסט). בסטוני הבחין, לדבריו, במערער נוסע לפניו וסוטה לצד ימין של הדרך ("נכנס לתוך חניה מצד ימין", עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 14), על מנת לבצע סיבוב פרסה (כלפי שמאל). בסטוני טען, כי ניסה למנוע התנגשות עם המערער, אך לא יכול היה לעשות כן ופגע ברכבו של המערער ("ניסיתי למנוע את זה אבל לא הצלחתי", שם, שורה 15).

5. בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין, כי אופן נהיגתו של בסטוני בעייתי והטעים כי, מדובר במי שנהג ברכב, מבלי שעבר מבחן רישוי ומבלי שהיה לו ביטוח. בית משפט קמא מצא את דברי בסטוני, באשר לכך שביום התאונה היה בדרכו לערוך טסט לרכב, כלא אמינים. בנקודה זו הדגיש בית משפט קמא, כי בסטוני העיד, כי נהג כחודש או חודש וחצי ללא טסט (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 26), הגם שלאחר מכן תיקן את עצמו ואמר כי הרכב חנה בתקופה זו מתחת לבית. עוד ציין בסטוני בעדותו, כי מעולם לא ערך ביטוח לרכב (שם, שורה 27). בית משפט קמא סבר, כי מי שאכן מתכוון לערוך לרכב מבחן רישוי היה, לכל הפחות, עורך ביטוח מתאים לרכב באותו מועד, שהרי אינו יכול לנהוג ברכב ללא ביטוח. בית משפט קמא הבהיר, כי אין מחלוקת בין הצדדים, והדבר עולה מדו"ח הבוחן שהוגש (ת/2), כי בסטוני נהג במהירות העולה על המהירות המותרת (65 קמ"ש במקום 50 קמ"ש), וכי לו היה נהג במהירות המותרת, יכול היה לבלום מבעוד מועד והתאונה הייתה נמנעת (דו"ח הבוחן בתחתית עמ' 3). עם זאת, בית משפט קמא סבר, כי העובדה שבסטוני ביצע עבירות משלו, אינה פוטרת את בית המשפט מלהכריע בשאלה- האם המערער התרשל בנהיגתו?

6. בית משפט קמא ציין, כי למערער יוחסה עבירה של אי מתן זכות קדימה לרכב בעת פניה שמאלה (עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה). בית משפט קמא הטעים, כי על מנת לבסס עבירה שכזו על המאשימה היה להראות, כי המערער לא נתן זכות קדימה לרכב שבא מולו (בעת פניה שמאלה). במקרה שבפנינו סבר בית משפט קמא, כי אין מחלוקת שהרכב בו נהג בסטוני לא הגיע מול המערער, אלא מאחוריו ולפיכך, הורה על זיכוי של המערער מהעבירה הנ"ל.

7. בית משפט קמא ציין, כי השאלה המרכזית הינה- האם התאונה יכולה להתרחש כגרסתו של המערער? על כך השיב בית משפט קמא בשלילה. בית משפט קמא הטעים, כי אל מול הגרסה של המערער, ניצב דו"ח הבוחן (ת/2). מסקנותיו של הבוחן הינן, כי הגרסה, לפיה המערער פנה שמאלה מנתיב הנסיעה אינה אפשרית. הבוחן הסיק, כי המערער נצמד לימין (סעיף 14(2) למסקנותיו של הבוחן), ומשם ניסה לבצע פניית פרסה לכיוון שמאל (סעיף 14(3)), תוך שהוא חוסם

את הדרך של הרכב בו נהג בסטוני (סעיף 14(4)). הבוחן חזר על מסקנותיו אלה בחקירתו הנגדית וציין, כי הממצאים מעידים, באופן חד-משמעי, על כך שלא היה מדובר בפניה שמאלה, "מכיוון שאם רכב א [המערער] היה עושה כך רכבו היה באלכסון ביחס למקום האימפקט וכיוון ההיזרקות הייתה [צ"ל היה] לימין" (עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 6-7). בית משפט קמא הטעים בהכרעת הדין, כי גרסתו זו של הבוחן לא נסתרה, כי לא עמדה אל מול גרסתו חוות דעת נגדית של איש מקצוע ואף לא הוצגו פגמים אמיתיים בגרסה זו. לפיכך, מצא בית משפט קמא את עדותו של הבוחן מהימנה וסבר, כי די היה בכך כדי להצדיק את הרשעתו של המערער.

8. בית משפט קמא הוסיף והדגיש, כי אין מחלוקת אמיתית, כי לו היה המערער מביט במראות האחוריות, יכול היה להבחין ברכב מאחור הנהוג בידי בסטוני. בית משפט קמא הטעים, כי משהחליט המערער לבצע פניית פרסה, החוסמת את הנתיב שמאחוריו, הייתה מוטלת עליו החובה להביט במראות האחוריות. לפיכך, קבע בית משפט קמא, כי העובדה שלא הבחין המערער ברכב הנהוג בידי בסטוני מחייבת את המסקנה, כי המערער התרשל, וכי לא הביט במראות האחוריות בטרם ביצע את פניית הפרסה. בית משפט קמא קבע, כי המערער היה צריך לסטות לימין, להביט במראות, ורק אם הדרך מאחוריו פנויה, יכול היה לבצע את פניית הפרסה, אולם, משלא עשה כן, התרשל והתרשלותו הביאה להתרחשותה של התאונה.

9. בית משפט קמא הטעים בהכרעת דינו, כי גם אם בסטוני היה יכול למנוע את התאונה לו היה נוהג במהירות המותרת, הרי שאלמלא רשלנותו של המערער לא היו נוצרות הנסיבות שהצריכו מבסטוני לבלום את רכבו בלימה פתאומית. נקבע, לפיכך, כי רשלנותו של המערער הביאה לתוצאה.

10. שאלה נוספת אותה בחן בית משפט קמא בהכרעת הדין הינה- האם המערער עבר קו הפרדה רציף, בעת שהחליט לבצע את פניית הפרסה? בית משפט קמא הטעים, כי נכון, שלכאורה, לו היה המערער פונה לחניון, הרי שבכניסה או ביציאה לחניון קיים קו הפרדה מקווקו, המאפשר כניסה לחניון. ברם, המערער לא התכוון לפנות שמאלה לחניון, אלא התכוון לבצע פניית פרסה. בית משפט קמא סבר, כי משנסתרה גרסתו של המערער בדו"ח הבוחן, הרי שיש מקום להעדיף דווקא את גרסתו של בסטוני המציין, כי המקום בו ביצע המערער את הפניה היה לפני קו ההפרדה המקווקו, במקום בו היה קיים קו הפרדה רציף.

11. בית משפט קמא מצא, כי גרסתו של המערער, באשר לנסיבות אירוע התאונה, אינה מהימנה. לפיכך, קבע בית משפט קמא, כי המערער עבר עבירה נוספת של חציית קו הפרדה רצוף והטעים כי, הדבר מחזק את המסקנה, כי נהיגתו הייתה רשלנית.

12. בסיפא של הכרעת הדין הבהיר בית משפט קמא, כי לצורך שיקולי הענישה בעת גזירת הדין, יש להביא בחשבון גם את נהיגתו של בסטוני, ובמיוחד את העובדה, כי לו היה נוהג במהירות המותרת, התאונה לא הייתה מתרחשת וכן יש להביא בחשבון את העובדה, כי עיקר הנזק נגרם למערער.

ולרכבו. עם זאת, סבר בית משפט קמא, כי הרשלנות הראשונית, שאלמלא היא לא הייתה התאונה יכולה להתרחש, היא רשלנותו של המערער וכי נהיגתו הייתה נהיגה רשלנית, בקלות ראש, במובן הוראות סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

גזר הדין

13. בית משפט קמא הטעים בגזר הדין, כי כאשר למערער עצמו נגרמו חבלות משמעותיות עקב התאונה, וכאשר קיימת רשלנות תורמת של הנהג המעורב, הרי שמתחם הענישה הראוי נע בין פסילה מותנית לפסילה בפועל עד תקופה של 6 חודשים. בית משפט קמא ציין, כי קיימת פסילת מינימום בת 3 חודשים, הקבועה בחוק, אך עם זאת סבר בית משפט קמא, כי ניתן מטעמים מיוחדים לסטות מפסילת המינימום. בבואו לגזור את עונשו של המערער, התייחס בית משפט קמא בראש ובראשונה לכך שהמערער "שילם" בבריאותו ובגופו על מעשיו, וכן סבל סבל ניכר עוד טרם נגזר דינו בתיק זה. הוטעם, כי המערער סבל מחבלות חמורות עקב אירוע התאונה, כמפורט בסעיף 5 לעובדות כתב האישום. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי לא ניתן להתעלם מהרשלנות התורמת של נהג הרכב המעורב בתאונה והדגיש, כי נהג הרכב המעורב נהג ברכבו, מבלי שעבר מבחן רישוי ומבלי שהיה לו ביטוח, וכי אין מחלוקת גם כי נהג הרכב המעורב נהג במהירות העולה על המהירות המותרת במקום והדבר אף עולה מדו"ח הבוחן שהוגש לתיק בית המשפט.

14. בית משפט קמא ציין עוד בגזר הדין, כי המערער ניהל משפט הוכחות, אך הוסיף, כי לא ניתן לומר במקרה דנן, כי נגזל זמנו של בית המשפט לריק, שכן לאחר ניהול ההוכחות זוכה הנאשם כאמור מעבירה של אי מתן זכות קדימה.

15. במסגרת נסיבותיו האישיות של המערער, ציין בית משפט קמא, כי המערער נהג משנת 2004 ולחובתו 6 הרשעות קודמות. בית משפט קמא ציין, כי בשנת 2006 היה מעורב המערער בתאונת דרכים, אף כי העונשים שהוטלו על המערער באותו מקרה מלמדים כי אין המדובר בתאונה חמורה וכי מלבד אירוע זה ניתן להיווכח, כי נהיגתו של המערער היא, על פי רוב, תקינה ונורמטיבית. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי מאז אותה הרשעה משנת 2006 לא נרשמו לחובתו של המערער הרשעות המשקפות חומרה יתרה. עוד נקבע בגזר הדין, כי ממועד ביצוע העבירות, 20.01.2012, חלף פרק זמן רב, וכי יש ליחס משקל אף לנתון זה. כן נקבע, כי התנהלותו של המערער כנהג בכביש מאז אירוע התאונה נשוא כתב האישום הינה התנהלות תקינה וכי, לאחר שחלף פרק זמן ממושך והמערער הצליח להתאושש מפציעותיו המשמעותיות, לא נראה כי זוהי העת להחמיר עימו בעת גזירת דינו.

16. לפיכך, ולאחר שנתן דעתו למכלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים, כאמור לעיל.

נימוקי הערעור

17. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא עת שהרשיע אותו בעבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף בניגוד לתקנה 36 (ג) לתקנות התעבורה. המערער מציין, כי קו הפרדה רצוף הינו תמרור המוגדר כ"קו הפרדה רצוף כפול בצבע לבן...". בנקודה זו טוען המערער, כי אין מחלוקת כי במקום התאונה, כפי שעולה מהתמונות שהוגשו ע"י הבוחן, היה קו הפרדה רצוף אחד (ולא כפול) ולאחריו קו מקווקו (מקום בו קבע הבוחן, כי המערער ביצע את הפניה).
18. לטענת המערער, טעה בית משפט קמא, אשר על אף קביעתו, כי עדות הבוחן לא נסתרה ולמרות שקבע כי עדות הנהג המעורב אינה מהימנה, בחר לקבוע, כי במקום בו עבר המערער ברכבו לצידו השני של הכביש, היה קו הפרדה רצוף, זאת בניגוד לחוות דעת הבוחן ולעדויות בבית המשפט, במסגרתה אישר, כי היה במקום החצייה קו קטעים המתיר את המעבר.
19. באשר לגזר הדין, טוען המערער, כי טעה בית משפט קמא בהטילו על המערער עונש פסילה בפועל, זאת מבלי שנימק מדוע אין המערער זכאי לעונש ברף הנמוך של מתחם העונש אותו קבע, לפיו מתחם העונש נע בין פסילה על תנאי לבין פסילה בפועל למשך 3 חודשים. המערער מלין על כך שהושת עליו עונש פסילה של חודש אחד, זאת למרות שנקבע ע"י בית משפט קמא, כי קיים אשם תורם משמעותי מצד הנהג המעורב ולמרות שהמערער זוכה מעבירה של אי מתן זכות קדימה ואף שהנפגע היחיד הוא המערער עצמו.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

20. בדיון בפניי מיקד ב"כ המערער את טיעוני המערער בשאלת הרשעת המערער בעבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף. ב"כ המערער טען, כי לפי השרטוט שערך הבוחן, קיים במקום ההתנגשות קו מקווקו ולא רציף, כפי שעולה מתרשים תאונת הדרכים ומדברי הבוחן בעדותו בפני בית משפט קמא (עמ' 9 שורה 25 לפרוטוקול הדיון). ב"כ המשיבה אישר, בתגובתו לדברים הנ"ל, כי עדותו של הבוחן בשאלת קיומו של קו הפרדה רציף במקום ההתנגשות, אינה חד-משמעית. עם זאת, ביקש ב"כ המשיבה להותיר את הכרעת הדין בעבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, על כנה, זאת בהינתן גרסתו של בסטוני. ב"כ המשיבה טען בנקודה זו, כי בית משפט קמא קבע שגרסתו של העד בסטוני הינה בעייתית, אולם לא קבע שעדותו אינה מהימנה.
21. ב"כ המערער ביקש בדיון בפניי לבטל את עונש הפסילה בפועל, שהושת על המערער בגזר הדין, זאת בהינתן התרשלותו של בסטוני, שנהג בעת הרלוונטית במהירות מעל המהירות המותרת, אף כי מדובר בשטח עירוני, ב"כ המערער ציין, כי התנהגותו של הנהג האחר, בסטוני, היא זו שהביאה להתנגשות בין הרכבים, דבר המצדיק, לגרסת ב"כ המערער, התחשבות בדינו של המערער, בין היתר, במסגרת "הגנה מן הצדק". עוד הוסיף ב"כ המערער וטען, כי המערער הוא היחיד שנפגע באורח קשה בתאונת הדרכים ועל כך אין חולק כי עברו של המערער אינו מכביד כלל ועיקר והינו

עבר תעבורתי ישן.

ב"כ המערער ציין, כי בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם, הנע בין 0 חודשי פסילה בפועל לבין 3 חודשי פסילה בפועל ולא ברור מגזר הדין, מדוע לא הושת על המערער הרף הנמוך של מתחם העונש ההולם הנ"ל. עוד טען ב"כ המערער, כי המערער עו"ד וכי הוא נזקק לרישיון הנהיגה שלו.

22. ב"כ המשיבה ביקש להותיר את עונש הפסילה בפועל, שהושת בגזר הדין, על כנו. זאת בהינתן עברו התעבורתי של המערער הכולל בחובו שתי הרשעות בעבירות של פניית פרסה במקום אסור, כולל גרימת תאונת דרכים בשנת 2006. לטענת ב"כ המשיבה, התחשב בית משפט קמא בדינו של המערער בכך שהשית עליו עונש פסילה בפועל בשיעור של שליש מעונש המינימום הקבוע עפ"י דין, שהינו עונש של 3 חודשי פסילה.

דין והכרעה

23. אקדים ואציין, כי דין הערעור בתיק זה להתקבל, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. ודוק, אין חולק שעדותו של הבוחן בשאלת קיומו של קו הפרדה רצוף במקום בו ביצע המערער את הפנייה, אינה חד-משמעית, כפי שאישר ב"כ המשיבה בדיון בפניי, ברוב הגינותו. בסטוני העיד, אמנם, בפני בית משפט קמא, כי המקום בו ביצע המערער את הפנייה היה לפני קו ההפרדה המקווקו, במקום בו היה קיים קו הפרדה רצוף. בית משפט קמא ביכר להעדיף את גרסתו של בסטוני בנקודה הנ"ל על פני גרסת המערער. דא עקא, שקיים קושי, בנסיבות העניין, בהרשעת המערער בביצוע העבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, בהסתמך על עדותו של העד בסטוני בלבד. ודוק, בית משפט קמא קבע בהכרעת הדין, מעבר לכך שאופן נהיגתו של בסטוני היה בעייתי (סעיף 6 להכרעת הדין), כי עדותו של בסטוני אינה נראית בעיניו מהימנה, זאת בהינתן גרסתו של בסטוני, כי דווקא ביום התאונה היה בדרכו לבצע מבחן רישוי (סעיף 7 להכרעת הדין). בית משפט קמא הטעים, כי קשה לו להאמין שדווקא ביום התאונה התכוון בסטוני להעביר את רכבו מבחן רישוי וציין, כי המדובר במי שנהג ברכב, מבלי שזה עבר מבחן רישוי וללא פוליסת ביטוח.

24. נוכח קביעותיו של בית משפט קמא בעניין התנהלותו של בסטוני ובעניין היות גרסתו הנ"ל של בסטוני, הנהג המערער, שאינו עד ניטרלי, גרסה בלתי אמינה, הרי שקשה להלום בתיק זה את הרשעת המערער בדיון אך על סמך עדותו של בסטוני, לפיה במקום בו ביצע המערער את הפנייה, קיים קו הפרדה רצוף, מה גם שלא ניתן ללמוד, כאמור, מעדותו של הבוחן, כי המערער ביצע את הפנייה במקום בו קיים קו הפרדה רצוף. אין די, בנסיבות העניין, בעדותו הבעייתית של בסטוני כדי לבסס, מעבר לכל ספק סביר, קביעה עובדתית, כי המערער ביצע עבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף.

25. לפיכך, יש מקום לזכות את המערער מביצוע העבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, עבירה לפי תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה, והנני מורה כן.

26. בד בבד, לדידי, מן הראוי להקל בעונשו של המערער ולבטל את עונש הפסילה בפועל, שהושת עליו בגזר הדין, זאת, בין היתר, בהינתן זיכוי המערער מביצוע העבירה הנ"ל, בצד זיכוי ע"י בימ"ש קמא מביצוע העבירה של אי מתן זכות קדימה לרכב בפניה שמאלה. לאמור לעיל יש להוסיף, כי אין חולק שההתנגשות בין הרכבים הינה פועל יוצא של מהירות רכבו של בסטוני, אשר התרשל אף הוא, כפי שעולה מהכרעת הדין, בכך שנהג ברכב, מבלי שעבר מבחן רישוי וללא ביטוח, במהירות העולה על המהירות המותרת, זאת בשטח עירוני. זאת ועוד, המערער נפגע בתאונת הדרכים באופן חמור. בית משפט קמא ציין בנקודה זו בגזר הדין, כי המערער נחבל חבלות חמורות וסבל סבל ניכר עוד טרם נגזר דינו. לפיכך ובהינתן רשלנותו התורמת של בסטוני, קבע בית משפט קמא מתחם עונש הולם הנע בין פסילה על תנאי לפסילה בפועל עד לתקופה של 6 חודשים.

27. אין בידי לקבל את עמדת המשיבה המתנגדת לביטול עונש הפסילה בפועל בהינתן עברו התעבורתי של המערער. ודוק, מגזר הדין עולה, כי מלבד אירוע קודם של תאונה לא חמורה בו היה מעורב המערער בשנת 2006, נהיגת המערער היא, על פי רוב, תקינה ונורמטיבית. כן נקבע בגזר הדין, כי מאז הרשעתו הנ"ל של המערער בשנת 2006, לא נרשמו לחובתו הרשעות המשקפות חומרה יתירה, כפי שמשתקף מגיליון המרשם התעבורתי של המערער. עוד אוסיף, כי מאז האירוע שבפנינו, שאירע בשנת 2012, לא הורשע המערער בביצוע עבירות תעבורה. לפיכך ונוכח יתר הטעמים לקולא המפורטים לעיל, הנני בדעה, כי מן הראוי להקל כאמור בדינו של המערער ולבטל את עונש הפסילה בפועל שהושת עליו בגזר הדין.

28. אשר על כן, ובתיתי את הדעת גם לטיעוני ב"כ המערער באשר לנסיבותיו האישיות של המערער, הנני מחליטה לקבל גם את ערעור המערער על גזר הדין ולבטל את רכיב הפסילה בפועל שהושת על המערער.

29. סיכומי של דבר, הערעור על הכרעת הדין מתקבל בזיכוי של המערער מביצוע העבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, עבירה לפי תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה וכן מתקבל הערעור על גזר הדין, בביטולו של רכיב הפסילה בפועל שהושת על המערער בגזר הדין.

יתר רכיבי גזר הדין יישארו על כנם.

פסק הדין יומצא לב"כ הצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

**ניתן היום ז' כסלו תשע"ו, 19/11/2015,
בהעדר הצדדים.**

רונית בש, שופטת